

SHOPAHOLIC GRIJPT IN

Eerder verschenen van Sophie Kinsella:

Shopaholic naar de sterren
Ik krijg je wel
Mag ik je nummer even?
Mini shopaholic
Wat spook jij uit?
Ken je me nog?
Shopaholic & baby
Aanpakken!
Shopalicious!
Hou je mond!
Shopaholic! zegt ja
Shopaholic! in alle staten
Shopaholic!

Als Madeleine Wickham:

Slapeloze nachten
De cocktailclub
Dubbel feest!
Zoete tranen
Het zwemfeestje
De vraagprijs
De tennisparty

Sophie Kinsella

Shopaholic
grijpt in

the house of books

Oorspronkelijke titel: *Shopaholic to the Rescue*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bantam Press, an imprint of Transworld Publishers, London 2015

© Sophie Kinsella, 2015

© Vertaling uit het Engels: Mariëtte van Gelder, 2016

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2016

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser, Amsterdam

© Omslagfoto: Getty Images

Foto auteur: © John Swannell

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 4786 9

ISBN 978 90 443 4787 6 (e-book)

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Linda Evans
Liefs en bedankt voor alles

Van: dsmeath@locostinternet.com

Aan: Brandon, Rebecca

Onderwerp: Een 'verzoek'

Geachte mevrouw Brandon,

De laatste keer dat ik u heb gezien, is lang geleden. Ik hoop dat het goed gaat met u en uw gezin.

Wat mijzelf betreft: ik geniet van mijn pensioen, maar denk vaak vol weemoed terug aan mijn belevenissen tijdens mijn werken-de bestaan bij de Endwich Bank. Daarom heb ik besloten een 'autobiografie' te gaan schrijven, mijn 'memoires', met als werktitel: *Degelijke en dubieuze debiteuren: de lotgevallen van een geduldige (en minder geduldige!) bankfiliaalchef in Fulham.*

Ik heb al twee hoofdstukken af, en die zijn goed ontvangen door de leden van mijn plaatselijke hoveniersclub; er zeiden er zelfs een paar: 'Daar zit een tv-serie in!' Nou ja, dat weet ik nog zo net niet!!

Ik zou kunnen zeggen, mevrouw Brandon, dat u altijd een van mijn 'kleurrijkere' cliënten bent geweest en dat uw benadering van uw financiën 'uniek' was. (Ik hoop en geloof uit de grond van mijn hart dat u uw leven in de loop der jaren hebt gebeterd.) We hebben menigmaal de degens gekruist, maar ik vertrouw erop dat we tegen de tijd van mijn pensionering een hartelijke verhouding hadden. Ik vraag me dan ook af of ik u voor mijn boek zou mogen interviewen op een tijdstip dat u schikt?

Ik verheug me op uw antwoord.

Met vriendelijke groet,

Derek Smeath, filiaalchef (in ruste)

Van: dsmeath@locostinternet.com
Aan: Brandon, Rebecca
Onderwerp: Re: Re: Een 'verzoek'

Geachte mevrouw Brandon,

U hebt me teleurgesteld. Ik heb in goed vertrouwen contact met u gezocht, als deskundigen onder elkaar, of zelfs, durf ik te zeggen, als vriend. Ik hoopte als zodanig behandeld te worden.

Als u niet geïnterviewd wilt worden voor mijn 'memoires', is dat uw keus, maar het stemt me droevig dat u het nodig vond een ingewikkelde uitvlucht te verzinnen. Dat bespottelijke, niet te volgen verhaal over 'achter uw vader aan naar Las Vegas racen' om 'een mysterie te ontrafelen' en te zorgen 'dat die arme Tarkie niet wordt gehersenspoeld' moet een groot verzinsel zijn.

Hoe vaak, mevrouw Brandon, heb ik geen berichten van u gekregen waarin u beweerde dat u 'een gebroken been' had, of 'de ziekte van Pfeiffer', of dat uw (denkbeeldige) hond was overleden? Ik had gehoopt dat u als rijpe, getrouwde vrouw en moeder iets volwassener was geworden, maar dat is tot mijn spijt niet het geval.

Met vriendelijke groet,
Derek Smeath

Van: dsmeath@locostinternet.com
Aan: Brandon, Rebecca
Onderwerp: Re: Re: Re: Re: Een 'verzoek'

Geachte mevrouw Brandon,

Als ik u zeg dat ik paf stond van uw laatste e-mail, is dat nog zacht uitgedrukt. Heel erg bedankt voor de serie foto's.

Ik kan inderdaad zien dat u aan de rand van een woestijn staat. Ik zie de kampeerbus waar u naar wijst en de close-up van de kaart van Californië. Ook zie ik uw vriendin lady Cleath-Stuart op een van de foto's, al zou ik niet kunnen zeggen of het 'van haar gekwelde gezicht afstraalt dat haar man spoorloos is'.

Kunt u me alstublieft zeggen of ik dit goed heb begrepen: uw vader wordt vermist, en de man van uw vriendin óók? Allebei tegelijk?

Met vriendelijke groet,
Derek Smeath

Van: dsmeath@locostinternet.com

Aan: Brandon, Rebecca

Onderwerp: Re: Re: Re: Re: Re: Re: Een 'verzoek'

Geachte mevrouw Brandon,

Mijn hemel, wat een verhaal! Neem me niet kwalijk, maar uw e-mail was een beetje warrig; zijn dit de feiten op een rijtje?

- Uw vader kwam u in Los Angeles opzoeken omdat hij iets had ontdekt wat verband hield met een vriend van vroeger, Brent, die hij in geen jaren had gezien.
- Vervolgens verdween hij om die vriend te zoeken, en hij liet alleen een briefje achter waarin hij schreef dat hij iets moest 'rechtzetten'.
- Hij heeft de hulp ingeroepen van lord Cleath-Stuart ('Tarkie'), die het de laatste tijd zwaar heeft gehad en in 'kwetsbare toestand' verkeert.
- Hij heeft ook een kerel meegesleept die 'Bryce' heet. (Rare namen hebben ze in Californië.)
- Nu volgt u dit drietal naar Las Vegas, want u bent bang dat Bryce een snoodaard is die lord Cleath-Stuart geld afhandig wil maken.

In antwoord op uw vraag: ik heb tot mijn spijt geen 'spectaculaire inzichten' waarmee ik u kan helpen, en ook is er nooit iets dergelijks gebeurd in mijn tijd bij de bank. Al is er wel ooit een nogal 'louche' cliënt geweest die een vuilniszak vol biljetten van twintig pond wilde storten, waarop ik de financiële inlichtingendienst heb gebeld. Reken maar dat ik die 'anekdote' in mijn boek zal opnemen!

Ik wens u alle succes bij het opsporen van het vermiste drietal en als ik iets kan doen, wat dan ook, aarzel dan alstublieft niet contact met me op te nemen.

Met vriendelijke groet,
Derek Smeath

1

‘Oké,’ zegt Luke kalm. ‘Geen paniek.’

Geen paniek? Lúke zegt ‘geen paniek’? Nee. Nééééé. Mijn man zegt nooit ‘geen paniek’. Als hij ‘geen paniek’ zegt, bedoelt hij eigenlijk: *we hebben alle redenen om in paniek te raken.*

God, nu raak ik écht in paniek.

Ik zie zwaailichten en de sirene loeit nog. Er schieten me allemaal rare vragen te binnen als: *doen handboeien pijn?* en: *wie zal ik bellen vanuit de cel?* en: *zijn gevangenisoveralls altijd oranje?*

Er loopt een politiemann naar onze gehuurde, acht meter lange alkooftcamper. (Blauwgeblokte gordijntjes, geblomde meubelstoffering en zes bedden, al is ‘bed’ een groot woord... denk: zes op houten planken gesmeten dunne matrasjes.) Het is zo’n cool uitziende, gebruikte Amerikaanse politiemann, en hij is heel angstaanjagend. Mijn hart begint te bonzen en ik kijk in een reflex om me heen, zoekend naar een plek om me te verstoppen.

Oké, dat zou een tikje overdreven kunnen zijn, maar sinds ik zes paar poppenschoentjes uit Hamleys smokkelde, op mijn vijfde, en er een politiemann naar me toe kwam die met donderende stem vroeg: ‘Wat heb je daar, jongedame?’ zodat ik me het schompes schrok, ben ik een beetje schichtig als het op politiemannen aankomt. Hij bleek trouwens mijn luchtballon te bewonderen.

(Toen pap en mam ze hadden gevonden, hebben we ze teruggestuurd, met een excuusbrief die ik zelf had geschreven. En toen schreef Hamleys heel aardig terug dat ik me er geen zorgen meer over hoefde te maken. Ik geloof dat ik toen heb ontdekt dat een

brief schrijven eigenlijk een uitstekende manier is om je uit een netelige situatie te redden.)

‘Luke!’ zeg ik gespannen vanuit mijn mondhoek. ‘Snel. Moeten we hem omkopen? Hoeveel geld hebben we?’

‘Becky,’ zegt Luke geduldig, ‘geen paniek. Hij zal wel een goede reden hebben gehad om ons te laten stoppen.’

‘Moeten we allemaal uitstappen?’ vraagt Suze.

‘Ik vind dat we beter kunnen blijven zitten,’ zegt Janice nerveus. ‘Ik vind dat we heel normaal moeten doen, alsof we niets te verbergen hebben.’

‘We hebben ook niets te verbergen,’ zegt Alicia geërgerd. ‘Relax, allemaal.’

Mam gluurt naar buiten. ‘Hij heeft een pistool!’ roept ze uit. ‘Een pistool, Janice!’

‘Jane, kalmeer, alsjeblieft,’ zegt Luke. ‘Ik ga wel met hem praten.’

Hij stapt uit en wij kijken elkaar angstig aan. Ik ben op reis met Suze, mijn allerbeste vriendin; Alicia, mijn aller-on-beste vriendin; Minnie, mijn dochter; mijn moeder en háár beste vriendin, Janice. We zijn van Los Angeles op weg naar Las Vegas en we hebben al ruzie gehad over de airco, over wie waar zit en of Janice Keltische doedelzakmuziek mag luisteren tegen de zenuwen. (Nee dus. Met vijf tegen één.) We zijn pas twee uur onderweg, maar de sfeer in de camper is al om te snijden. En nu dit weer.

Ik zie de politieman naar Luke lopen en iets tegen hem zeggen.

‘Hondje!’ zegt Minnie, die door het raam wijst. ‘Heel, heel groot hondje.’

Een tweede politieman loopt naar Luke toe. Hij heeft een intimiderende politiehond bij zich, een Duitse herder die aan Lukes schoenen snuffelt. Dan kijkt hij opeens op naar de camper en zet het op een blaffen.

‘O, god!’ roept Janice gekweld uit. ‘Ik wist het! Het is de narcoticabrigade! Nu ben ik er gloeiend bij!’

‘Wát?’ Ik gaap haar verbaasd aan. Janice is een vrouw van mid-

delbare leeftijd die van bloemschikken houdt en graag mensen opmaakt met felle perzikintin. Hoe bedoelt ze, ze is er gloeiend bij?

‘Het spijt me dat ik het moet zeggen, mensen...’ ze hapt theatraal naar adem ‘... maar ik heb verboden medicijnen bij me.’

Het is even doodstil. Mijn brein weigert de twee elementen te combineren. Verboden medicijnen? Janice?

‘Medicijnen?’ roept mam uit. ‘Janice, waar heb je het over?’

‘Tegen jetlag,’ kreunt Janice. ‘Mijn dokter wilde me niets geven, dus heb ik mijn heil op internet gezocht. Annabel van de bridgeclub heeft me de naam van de website gegeven, maar er stond een waarschuwing bij het middel: MOGELIJK VERBODEN IN BEPAALDE LANDEN. En straks ruikt die hond het en dan worden we ingerekend en verhoord...’

Ze wordt onderbroken door de hond, die weer woest begint te blaffen. Ik moet toegeven dat die politiehond graag naar de camper lijkt te willen. Hij trekt jankend aan zijn riem en de politieman kijkt telkens geïrriteerd naar hem.

‘Heb je verboden medicijnen gekocht?’ Suze springt haast uit haar vel. ‘Wat bezielt jou?’

‘Janice, je brengt de hele onderneming in gevaar!’ zegt mam kwaad. ‘Hoe haal je het in je hoofd om verboden middelen Amerika in te smokkelen?’

‘Misschien zijn ze niet eens verboden,’ zeg ik, maar mam en Janice zijn te hysterisch om het te horen.

‘Weg met dat spul!’ roept mam met schrille stem. ‘Nu!’

‘Hier zijn ze.’ Janice prutst met bevende vingers twee witte doosjes uit haar tas. ‘Ik had ze nooit meegebracht als ik had geweten...’

‘Nou, wat zullen we ermee doen?’ vraagt mam streng.

‘We slikken allemaal één doordrukstrip,’ zegt Janice, die geagiteerd de strips uit de doosjes trekt. ‘Dat is het enige wat erop zit.’

‘Ben je niet goed wijs?’ brengt Suze er woedend tegen in. ‘Ik ga geen niet-goedgekeurde medicijnen van internet slikken!’

‘Janice, je moet die pillen dumpen,’ zegt mam. ‘Ga naar buiten

en verspreid ze langs de weg. Ik leid de politie wel af. Nee, we leiden allemaal sámen de politie af. Iedereen de camper uit. Nu.'

'Ze zien het vast!' jammert Janice.

'Nee, ze zien het niet,' zegt mam gedecideerd. 'Hoor je me, Janice? De politie ziet het níet. Niet als je het snel doet.'

Ze doet de deur van de camper open en we stappen allemaal de nu al snikhete buitenlucht in. We staan langs de snelweg, met aan weerszijden zo ver het oog reikt de borstelige woestijn.

'Schiet op!' bijt mam Janice toe.

Janice hobbelt door de droge berm en mam haast zich met Suze en Alicia op sleeptouw naar de politiemannen.

'Jane!' zegt Luke, die schrikt als mam opeens naast hem opduikt. 'Je had best binnen mogen blijven, hoor.' Hij vraagt mij met een blik: *waar zijn jullie in godsnaam mee bezig?* en ik haal machteloos mijn schouders op.

'Goedemorgen, agent,' zegt mam tegen de eerste politiemann. 'Mijn schoonzoon heeft u vast al wel uitgelegd wat er aan de hand is. Mijn man is tijdens een geheime leven-of-doodmissie vermist geraakt.'

'Het is niet per se een kwestie van leven of dood,' kan ik niet nalaten te verduidelijken.

Telkens wanneer mam 'leven of dood' zegt, schiet haar bloeddruk omhoog, volgens mij. Ik blijf proberen haar te sussen, maar ik vraag me af of ze wel gesust wil worden.

'Hij is samen met lord Cleath-Stuart,' vervolgt mam, 'en dit is lady Cleath-Stuart. Ze wonen op Letherby Hall, een van de mooiste landgoederen van Engeland,' zegt ze trots.

'Daar gaat het nu niet om!' zegt Suze.

Een van de politiemannen zet zijn zonnebril af en neemt Suze aandachtig op. 'Zoals in *Downton Abbey*? Mijn vrouw is wild van die serie.'

'O, Letherby is veel mooier dan Downton,' zegt mam. 'U zou eens moeten komen kijken.'

Vanuit mijn ooghoek zie ik Janice in haar zeeblauwe rok met dito blouse achter een reuzencactus als een gek met pillen strooien. Ze zou het niet opvallender kunnen doen, maar de politiemannen worden gelukkig afgeleid door mam, die nu over paps briefje vertelt.

‘Hij had het op zijn kussen gelegd!’ zegt ze verontwaardigd. “Een tochtje”, noemde hij het. Welke getrouwde man gaan nu zomaar een “tochtje” maken?’

‘Heren,’ zegt Luke, die er nog geen speld tussen heeft kunnen krijgen. ‘Dank u voor de waarschuwing over het achterlicht. Zouden we nu mogen doorrijden?’

Er valt een korte stilte waarin de politiemannen elkaar vragend aankijken.

‘Geen paniek,’ zegt Minnie, die opkijkt van haar lievelingspop, Speaky, en stralend naar een van de politiemannen lacht. ‘Geen paniek.’

‘Wat je zegt.’ Hij beantwoordt haar glimlach. ‘Snoezig kind. Hoe heet je, lieverd?’

‘De politie ziet het níét,’ antwoordt Minnie doodgemoedereerd, en er valt op slag een akelige stilte. Mijn maag verkrampt en ik durf niet naar Suze te kijken.

Intussen blijft de politiemann star glimlachen. ‘Sorry, wat zei je daar?’ vraagt hij aan Minnie. ‘Wat ziet de politie niet?’

‘Niets!’ snerp ik. ‘We zaten tv te kijken, u weet hoe kinderen zijn...’

‘Daar ben ik weer!’ Janice duikt buiten adem naast me op. ‘Klaar. Hallo agenten, wat kunnen we voor u doen?’

De twee politiemannen lijken ervan op te kijken dat er nóg iemand bij ons groepje komt.

‘Mevrouw, waar komt u vandaan?’ vraagt de een, die bruin haar heeft.

‘Ik zat achter die cactus. Ik moest een kleine boodschap doen,’ zegt Janice, die zichtbaar trots is op haar ingestudeerde antwoord.

‘Hebben jullie geen wc in de camper?’ vraagt de ander, die blond is.

‘O,’ zegt Janice beteuterd. ‘O, hemeltje, vast wel.’ Haar zelfvertrouwen smelt als sneeuw voor de zon en ze kijkt zoekend om zich heen. ‘Hemeltje. Eh... nou... eigenlijk... wilde ik een stukje lopen.’

De politieman met het bruine haar slaat zijn armen over elkaar. ‘Een stukje lopen? Achter een cactus?’

‘De politie ziet het niet,’ zegt Minnie op samenzweerderige toon tegen Janice, die een sprongetje maakt van schrik.

‘Minnie! Kind, mijn hemel! Wat zien ze niet? Ha, ha, ha!’

‘Kun je dat kind haar kop niet laten houden?’ fluistert Alicia razend.

‘Het was een natuurwandeling,’ vervolgt Janice zwakjes. ‘Ik bewonderde de cactussen. Prachtige, eh... stekels.’

Prachtige stekels? Kan ze niks beters verzinnen? Oké, ik ga nooit meer met Janice op reis. Ze staat er zó niet-cool en schuld bewust bij, geen wonder dat die politiemannen achterdochtig lijken. (Ik geef toe dat Minnie de zaak ook niet echt goed heeft gedaan.)

De politiemannen wisselen een blik van verstandhouding. Nu kunnen ze elk moment zeggen dat ze ons meenemen of dat ze de FBI erbij halen. Ik moet iets doen, en snel ook. Maar wat? Denk na, denk ná...

En dan krijg ik een geniale inval.

‘Agent!’ jubel ik. ‘Wat ben ik blij dat ik u zie, want ik wil u een gunst vragen. Een neefje van me wil heel graag bij de politie, en hij zou heel blij zijn met een stageplek. Mag hij contact met u opnemen? U bent agent Kapinski...’ Ik pak mijn telefoon en begin de naam die op zijn borstzakje staat over te tikken. ‘Misschien kan hij u als een schaduw volgen?’

‘Daar zijn officiële kanalen voor, dame,’ zegt agent Kapinski afwerend. ‘Zeg maar tegen hem dat hij op de website moet kijken.’

‘O, maar het gaat allemaal om persoonlijke contacten, toch?’ Ik fladder onschuldig met mijn wimpers naar hem. ‘Hebt u morgen tijd? We zouden na het werk kunnen afspreken. Yes! We wachten u bij het bureau op.’ Ik zet een stap naar voren en agent Kapinski

zet een stap achteruit. ‘Hij is heel getalenteerd en gezellig. U zult weg van hem zijn. Nou, dan zien we u morgen, afgesproken? Zal ik croissantjes meebrengen?’

Agent Kapinski flipt helemaal, zo te zien.

‘Ga maar,’ prevelt hij, en hij maakt rechtsomkeert. Binnen een halve minuut zitten hij, zijn collega en de hond weer in de politie-auto en scheuren ze weg.

‘Bravo, Becky!’ prijst Luke me.

‘Goed gedaan, schat,’ valt mam hem bij.

‘Dat was op het nippertje.’ Janice beeft. ‘Kantje boord. We moeten voortaan beter oppassen.’

‘Wat is dit allemaal?’ vraagt Luke verbijsterd. ‘Waarom kwamen jullie naar buiten?’

‘Janice is op de vlucht voor de narcoticabrigade,’ zeg ik, en ik schiet bijna in de lach als ik zijn gezicht zie. ‘Hoor eens, ik leg het onderweg wel uit. Kom op, we gaan.’

Ze zijn nu twee dagen zoek. Je zou kunnen zeggen: nou en? Ze zijn zeker met jongens onder elkaar op stap. Waarom wacht je niet gewoon rustig tot ze weer thuiskomen? Trouwens, dat zéi de politie ook. Maar het ligt ingewikkelder. Tarquin is kortgeleden een beetje ingestort. Hij is ook schatrijk en het lijkt erop dat Bryce hem wil 'hersenspoelen', en Suze is bang dat dat 'hem bij een sekte zien te krijgen' betekent.

Ik bedoel, het is allemaal maar een theorie. Er zijn zelfs allerlei theorieën. Eerlijk gezegd – en dit zou ik nooit tegen Suze zeggen – denk ik stiekem dat het zou kunnen dat pap en Tarquin de hele tijd in een vierentwintiguurscafé in LA hebben gezeten. Suze daarentegen gelooft dat Bryce Tarquin al in een canyon heeft gesmeten na zijn bankrekening te hebben geplunderd. (Ze wil het niet toegeven, maar ik weet dat ze dat denkt.)

Wat wij nodig hebben, is een beetje orde. We moeten een plan hebben. We moeten zo'n bord met informatie en aanwijzingen hebben, net als in politseries, met lijstjes en pijlen en foto's van pap en Tarkie. (Of nee, laten we dat nou maar niet doen. Dan zou het echt lijken of ze vermoord zijn.) Maar we moeten wel iets hebben. Tot nu toe verloopt onze zoektocht chaotisch.

Het was consternatie alom vanochtend: we moesten pakken, en Suzes drie kinderen overdragen aan haar nanny, Ellie (ze komt in ons huis wonen en neemt alles van ons over zolang we weg zijn). Luke kwam bij het krieken van de dag met de gehuurde camper aanzetten. Toen maakte ik mam en Janice wakker – die nog maar een

paar uur slaap hadden gehad sinds hun aankomst uit Engeland – en sprongen we allemaal in de camper en zeiden: ‘Naar Vegas!’

Héél eerlijk gezegd hadden we waarschijnlijk geen camper hoeven huren. Luke was er zelfs helemaal voor om met twee gewone auto’s te gaan, maar mijn redenering was: we moeten onderweg met elkaar praten. Dus moeten we een camper hebben. Trouwens, je kunt toch geen Amerikaanse roadtrip maken zonder camper? Nou dan.

Sinds ons vertrek zit Suze continu sektes te googelen, wat ze volgens mij beter niet zou kunnen doen omdat ze steeds flipt. (Vooral toen ze er een vond waarvan de leden allemaal hun gezicht wit schminken en met dieren trouwen.) Luke heeft vooral veel getelefoneerd met zijn rechterhand op de zaak, Gary, die in zijn plaats op een congres in Londen zit. Luke heeft een pr-bedrijf en hij heeft hopen verplichtingen op het moment, maar die heeft hij allemaal aan de kant geschoven om de camper te besturen. Wat heel solidair en liefdevol van hem is, en ik zal exact hetzelfde voor hem doen als het nodig is.

Janice en mam zitten doemscenario’s te bespreken over pap die is ingestort en als een wildeman met een poncho aan in de woestijn gaat wonen. (Vanwaar die poncho?) Minnie heeft een keer of drieduizend: ‘Cactus, mammie! Cáp-tús!’ gezegd en ik zit er stilletjes bij, aai haar over haar bol en laat mijn gedachten de vrije loop. Wat eerlijk gezegd niet zo leuk is. Mijn gedachten zijn niet superblij momenteel.

Ik probeer zo positief en opgewekt te blijven als ik kan, echt. Ik probeer te zorgen dat iedereen optimistisch blijft en doe mijn best om niet aan het verleden te denken, maar telkens als ik even niet oppas, komt het allemaal terug en dan word ik overspoeld door schuldbesef, want het zit zo: deze hele tocht komt door mij. Het is allemaal mijn schuld.

Na een halfuur stoppen we bij een wegrestaurant om te ontbijten en te overleggen. Ik ga met Minnie naar de dames-wc's, waar we een lang gesprek hebben over verschillende soorten zeep en Minnie besluit dat ze alle zeepdispensers moet proberen, wat een eeuwigheid duurt. Als we eindelijk terugkomen, staat Suze in haar eentje naar een poster in vintagestijl te kijken en ik loop naar haar toe.

'Suze...' zeg ik voor de miljardste keer. 'Hoor eens, het spijt me.'

'Wat spijt je?' Ze kijkt amper op.

'Je weet wel. Alles...' Ik doe er een beetje wanhopig het zwijgen toe. Ik weet niet wat ik verder nog moet zeggen. Suze is mijn oudste, dierbaarste vriendin en met haar samen zijn voelde altijd als het makkelijkste van de wereld, maar nu voelt het of ik in een toneelstuk zit en mijn tekst kwijt ben en zij niet van plan is me op weg te helpen.

In de afgelopen paar weken, toen we allebei in LA woonden, is het misgegaan. Niet alleen tussen Suze en mij, maar alles. Ik draaide door. Ik vloog uit de bocht. Ik wilde zo graag sterrenstylist worden dat ik even de weg kwijt was. Ik kan nauwelijks geloven dat ik gisteravond nog op de rode loper stond bij een première en opeens beseft hoe graag ik níét de bioscoop in wilde met alle beroemdheden. Het voelt alsof ik in een zeepbel heb geleefd die nu geknapt is.

Luke snapt het wel. We hebben gisteren een lang gesprek gehad en veel dingen uitgepraat. Wat mij in Hollywood is overkomen, was bizar, zei hij. Ik werd van de ene op de andere dag beroemd, zonder dat ik erop aan had gestuurd, en daardoor raakte ik van de wijs. Mijn vrienden en familie zullen het me niet eeuwig blijven nadragen, zei hij. Ze zullen het me wel vergeven.

Nou, misschien heeft hij het me vergeven, maar Suze niet.

Het ergste is nog wel dat ik gisteravond dacht dat het allemaal was bijgelegd. Suze stond daar en smeekte me mee te gaan op deze tocht, en ik beloofde haar dat ik alles zou laten vallen. Ze hilde en zei dat ze me had gemist en ik was ontzettend opgelucht, maar nu we zijn vertrokken, is alles anders. Ze gedraagt zich alsof ze me

er niet bij wil hebben. Ze wil er niet over praten; ze straalt alleen vijandigheid uit.

Ik bedoel, ik weet wel dat ze ongerust is om Tarkie, ik weet dat ik haar een beetje moet ontzien, alleen... Het is zo moeilijk.

‘Het zal wel,’ zegt Suze bits. Zonder me aan te kijken loopt ze terug naar de tafel. Als ik daar ook aankom, kijkt Alicia Billenkont op en laat haar minachtende blik over me heen glijden. Ik kan er nog steeds niet bij dat zij ook is meegegaan. Alicia Billington, mijn minst favoriete persoon van de wereld.

Alicia Merrelle, zou ik moeten zeggen. Zo heet ze tegenwoordig, sinds haar huwelijk met Wilton Merrelle, de oprichter van het fameuze yoga- en afkickcentrum Golden Peace. Het is een gigantisch complex met allerlei soorten lessen en een cadeauwinkel, en ik was een van de grootste fans. Nou ja, we kwamen er allemaal graag. Totdat Tarkie er continu naartoe ging om bij Bryce te zijn en tegen Suze zei dat ze een negatieve invloed op hem had en eerlijk gezegd een beetje raar begon te worden. (Een beetje raarder, zou ik beter kunnen zeggen. Hij is nooit echt doorsnee geweest, die goeie ouwe Tarkie.)

Alicia was degene die ontdekte dat ze naar Las Vegas gingen. Alicia was degene die een koeler vol kokoswater bij zich had voor in de camper. Alicia is momenteel een heldin, maar ik ben nog steeds op mijn hoede voor haar. Alicia is mijn aartsvijandin, al sinds ik haar voor het eerst zag, jaren geleden, toen ik nog single was. Ze heeft geprobeerd mijn leven te verzieken, ze heeft geprobeerd Lukes leven te verzieken, ze heeft geen kans voorbij laten gaan om me te vernederen en ze heeft me het gevoel gegeven dat ik klein en stom was. Nu zegt ze dat dat allemaal achter ons ligt, dat we het moeten vergeten en dat zij verder is gegaan met haar leven, maar sorry, ik kan haar niet vertrouwen, ik kan het gewoon niet.

‘Ik zat te denken,’ zeg ik, naar ik hoop op zakelijke toon, ‘dat we een echt plan moeten maken.’ Ik pak een pen en een notitieboekje uit mijn tas, schrijf met grote letters PLAN en leg het boekje zo op

tafel dat iedereen het kan zien. ‘Zullen we de feiten op een rijtje zetten?’

‘Je vader heeft de andere twee meegesleept op de een of andere missie die iets te maken heeft met zijn verleden,’ zegt Suze, ‘maar jij weet niet wat, want je hebt het hem niet gevraagd.’ Bij de laatste woorden werpt ze me de bekende verwijtende blik toe.

‘Weet ik,’ zeg ik deemoedig. ‘Het spijt me.’

Ik had meer met mijn vader moeten praten. Als ik de tijd terug kon draaien, zou ik alles anders doen, natuurlijk zou ik het anders doen, vanzelfsprekend. Maar dat kan ik niet. Het enige wat ik kan doen, is proberen het nu goed te maken.

‘Laten we op een rijtje zetten wat we wél weten,’ zeg ik in een poging positief te blijven. ‘Graham Bloomwood is in 1972 naar de Verenigde Staten gegaan. Hij reisde rond met drie Amerikaanse vrienden: Brent, Corey en Raymond. En ze volgden déze route.’ Ik pak paps kaart, vouw hem open en leg hem met een zwierig gebaar op tafel. ‘Bewijsstuk A.’

We kijken allemaal voor de miljoenste keer naar de kaart. Het is een simpele wegenkaart, oud en vergeeld, waar met rode balpen een route op is aangegeven. In feite hebben we er weinig aan, maar we kijken er allemaal aandachtig naar, je weet maar nooit. Ik heb paps kamer doorzocht nadat hij met Tarkie was verdwenen, en dit is alles wat ik heb gevonden, afgezien van een oud tijdschrift.

‘Dus, misschien volgen ze deze route,’ zegt Suze, die nog steeds naar de kaart tuurt. ‘LA... Las Vegas... Kijk, ze zijn naar de Grand Canyon gegaan...’

‘Maar misschien volgen ze die route ook niet,’ zeg ik snel, voordat ze kan concluderen dat pap en Tarkie op de bodem van de Grand Canyon liggen en we er onmiddellijk met een helikopter naartoe moeten.

‘Is jouw vader zo iemand die op zijn schreden terugkeert?’ zegt Alicia. ‘Ik denk dat ik eigenlijk bedoel: is hij redactief?’

Redactief? Wat is dat?

‘Tja.’ Ik kuch. ‘Soms. Misschien.’

Alicia blijft me maar van die moeilijke vragen stellen. En dan knippert ze in stille triomf met haar ogen naar me, alsof ze wil zeggen: je snapt het niet, hè?

Daar komt nog bij dat ik griezel van die zachte, serene manier van praten van haar. Alicia heeft haar stijl compleet omgegooid sinds ze een bazig pr-meisje in Londen was. Ze draagt yogabroeken en een lage paardenstaart in haar haar, en haar conversatie is doorspekt met newage-achtige uitdrukkingen, maar ze doet nog net zo neerbuigend als altijd.

‘Soms keert hij op zijn schreden terug, soms niet,’ improviseer ik. ‘Het hangt er maar van af.’

‘Bex, je moet meer informatie hebben,’ zegt Suze korzelig. ‘Vertel nog eens over dat woonwagenkamp. Misschien heb je iets over het hoofd gezien.’

Ik begin gehoorzaam: ‘Pap wilde dat ik zijn oude vriend Brent ging opzoeken. Toen ik het adres vond, bleek het in een woonwagenkamp te zijn en was Brent net op straat gezet.’

Terwijl ik praat, begin ik te gloeien en ik neem een slokje water. Daar ben ik het ergst de mist in gegaan. Pap vroeg me telkens of ik Brent wilde opzoeken en ik bleef het maar uitstellen omdat... nou ja, omdat het leven zo opwindend was en het een saai papsklusje leek. Maar als ik het gewoon had gedaan, als ik er eerder was aangekomen, had pap misschien met Brent kunnen praten vóórdát hij uit zijn woonwagen werd gezet. Misschien was Brent er dan niet vandoor gegaan. Misschien was alles dan anders gelopen.

‘Pap kon het niet geloven,’ vervolg ik, ‘want hij had verwacht dat Brent rijk zou zijn.’

‘Waarom?’ onderbreekt Suze me. ‘Waarom dacht hij dat Brent rijk zou zijn? Hij had hem toch heel lang niet gezien? Veertig jaar of zo?’

‘Ik weet het niet. Maar hij verwachtte dat Brent in een villa zou wonen.’

‘Dus vloog je vader naar LA en ging naar Brent.’

‘Ja. Het moet in het woonwagenvak zijn geweest. Ze schijnen iets te hebben “uitgevochten”.’

‘En dat heb je van Brents dochter gehoord.’ Ze wacht even en zegt dan: ‘Rebecca.’

We zwijgen allebei. Dit is het meest bizarre deel van het verhaal. Ik neem het in gedachten door, voor de zoveelste keer. Ik trof Brents dochter in de deuropening van de woonwagen. Ik voelde de vijandigheid van haar afslaan als de hitte van een zondoorstroomde asfaltweg. Ik keek niet-begrijpend terug en dacht: wat heb ik jou ooit misdaan? En toen die onbegrijpelijke uitspraak: ‘We heten allemaal Rebecca.’ Ik weet nog steeds niet wie ze met ‘allemaal’ bedoelde. Ze was in elk geval niet van plan het uit te leggen.

‘Wat zei ze nog meer?’ vraagt Suze ongeduldig.

‘Niks! Ze zei: “Als je dat niet weet, ga ik het je niet vertellen.”’

‘Daar hebben we wat aan.’ Suze rolt met haar ogen.

‘Tja, nou ja. Ze leek me niet zo te mogen. Ik weet niet waarom.’

Ik zeg er maar niet bij dat ze zei dat ik een ‘kakstemmetje’ had en dat het laatste wat ze tegen me zei was: ‘En nou opzouten, prinsesje.’

‘Ze zei niets over Corey.’ Suze tikt met haar pen op tafel.

‘Nee.’

‘Maar Corey is degene die in Las Vegas woont. Dus misschien wil je vader naar hem toe.’

‘Ja. Dat denk ik.’

‘Dat dénk je?’ valt Suze opeens uit. ‘Bex, we moeten harde feiten hebben!’

Suze kan wel van me verwachten dat ik alle antwoorden heb, maar mam en ik hebben geen idee hoe die Corey of Raymond van achteren, laat staan dat we meer zouden weten. Mam zegt dat pap het alleen over ze had als hij herinneringen ophaalde aan de reis, wat hij één keer per jaar deed, met Kerstmis, en dan luisterde ze nooit echt. (Ze zei zelfs dat ze minstens een miljoen keer over de

verzengende hitte in Death Valley had gehoord, en waarom waren ze niet lekker in een zwembad gaan liggen?)

Ik heb ‘corey las vegas’, ‘corey graham bloomwood’, ‘corey brent’ en alles wat ik verder maar kon verzinnen gegoogeld. Het probleem is dat het in Las Vegas krioelt van de Coreys.

‘Oké,’ besluit Alicia haar telefoongesprek. ‘Toch bedankt.’

Alicia belt iedereen die ze kent om erachter te komen of Bryce aan iemand heeft verteld waar hij zit in Las Vegas, maar tot nog toe weet niemand iets.

‘Weer niets?’

‘Nee.’ Ze zucht diep. ‘Suze, ik heb het gevoel dat ik niet genoeg voor je doe.’

‘Je doet wél genoeg voor me,’ zegt Suze prompt, en ze pakt Alicia’s hand. ‘Je bent een engel.’

Ze doen allebei alsof ik er niet ben. Misschien is het sowieso beter om even pauze te nemen. Ik dwing mezelf vriendelijk te glimlachen en zeg: ‘Ik ga even de benen strekken. Er schijnt hier achter een kinderboerderij te zijn. Willen jullie de Belgische wafels met stroop voor me bestellen? En een paar pannenkoeken voor Minnie en een aardbeienmilkshake. Kom op, schattekoude.’ Ik pak Minnies handje en voel me meteen getroost. Minnie houdt tenminste onvoorwaardelijk van me.

(Dat zal ze althans doen tot ze dertien is en ik tegen haar zeg dat ze geen microminirok aan mag naar school en dan zal ze me meer dan wie ook ter wereld haten.)

(O, god, dat is al over elf jaar. Waarom kan ze niet gewoon eeuwig tweeënhalf blijven?)

Op weg naar de achteruitgang van het restaurant zie ik mam en Janice uit de dames-wc's komen. Janice heeft een zonnebril met een wit montuur op haar hoofd en Minnie zucht als ze hem ziet.

'Die is mooi!' formuleert ze met zorg, en ze wijst. 'Bief?'

'Lieverdje,' zegt Janice. 'Wil jij mijn zonnebril?'

'Janice!' roep ik vol afgrijzen uit als ze Minnie de zonnebril geeft. 'Dat moet je niet doen!'

'O, geeft niks,' zegt Janice, en ze grinnikt. 'Ik heb er honderden.'

Ik moet toegeven dat Minnie er aanbiddelijk uitziet met die bovenmaatse zonnebril op, maar ik kan haar er niet mee laten wegkomen.

'Minnie,' zeg ik streng, 'je hebt geen dankjewel gezegd. En je mag niet om dingen vragen. Wat moet die arme Janice nou? Ze heeft geen zonnebril meer!'

De zonnebril glijdt van Minnies neus. Ze houdt hem tegen en denkt diep na.

'Dank je,' zegt ze ten slotte. 'Dank je wel, Dennis.' ('Janice' is nog net iets te moeilijk voor haar.) Ze steekt haar handjes op, trekt de speld met de roze geblokte strik uit haar haar en geeft hem aan Janice. 'Dennis trik.'

'Schatje toch.' Ik giechel tegen wil en dank. 'Janice draagt geen strikken.'

'Onzin!' zegt Janice. 'Heel lief van je, Minnie, dank je wel.'

Ze speldt de strik boven op haar hoofd, als een ongerijmde kroon op haar grijze haar, en ik word opeens overspoeld door genegenheid.

Ik ken Janice al een eeuwigheid en ze is een beetje raar, maar moet je haar nou zien. Ze heeft alles uit haar handen laten vallen en is naar LA gevlogen, alleen maar om mam te steunen. Ze vermaakt ons allemaal met haar verhalen over haar cursus bloemschikken en is vriendelijk, opgewekt gezelschap. (Behalve wanneer ze in verboden middelen handelt, uiteraard.)

‘Bedankt dat je bent gekomen, Janice,’ zeg ik in een opwelling, en ik knuffel haar zo goed als ik kan, in aanmerking genomen dat haar ‘veilige’ geldriem naar voren steekt als de buik van een zwangere vrouw. Mam en zij hebben hetzelfde model, en als je het mij vraagt, zien ze eruit alsof ze naar de boeven roepen: HIER HOPEN POEN. Maar dat zeg ik niet tegen mam, want die is al gestrest genoeg.

‘Mam...’ Ik geef haar ook een knuffel. ‘Geen zorgen. Ik weet zeker dat het goed gaat met pap.’

Maar haar schouders staan strak en ze knuffelt me niet echt terug. ‘Dat kun je nou wel zeggen, Becky,’ zegt ze geagiteerd, ‘maar al die raadsels en geheimen, daar heb je geen zin meer in, op mijn leeftijd.’

‘Weet ik toch,’ zeg ik sussend.

‘Pap wilde je niet Rebecca noemen, weet je. Ík vond het een mooie naam.’

‘Weet ik toch,’ zeg ik weer.

We hebben dit gesprek nu een keer of twintig gevoerd. Het was zo ongeveer het eerste wat ik mam vroeg toen ik haar zag: ‘Waarom hebben jullie mij Rebecca genoemd?’

‘Naar het boek, je weet wel,’ vervolgt mam. ‘Dat boek van Daphne du Maurier.’

‘Ja.’ Ik knik geduldig.

‘Maar pap was ertegen. Hij stelde Henrietta voor.’ Mams onderlip begint te trillen.

‘Henrietta.’ Ik trek mijn neus op. Ik ben zó geen Henrietta!

‘Maar waaróm vond hij Rebecca geen goede naam?’ Mams stem schiet schril omhoog.

Mam speelt met haar parelketting en het is stil, op het tikkende

geluid van de parels na. Ik kijk naar haar bevende, onrustige vingers en voel een steek. Dat parelsnoer heeft ze van pap gekregen. Het is antiek, uit 1895, en ik heb haar geholpen het uit te kiezen in de winkel, ze was zo opgewonden en blij. Pap koopt elk jaar iets moois voor ons van zijn DB – zo noemen we zijn Dikke Bonus.

Eigenlijk is mijn vader best bijzonder. Hij krijgt nog steeds een DB, ook al is hij nu met pensioen, alleen maar voor wat verzekeringsadviezen. Luke zegt dat hij heel indrukwekkende, specialis-tische kennis moet hebben om zulke hoge honoraria te kunnen bedingen, maar hij is heel bescheiden en pocht er nooit op. Hij besteedt het altijd aan cadeautjes voor ons en een leuke lunch om het te vieren in Londen. Zo'n soort man is pap. Hij is royaal. Hij is liefdevol. Hij geeft om zijn gezin. Wat er nu gebeurt is helemaal niets voor hem.

Ik pak voorzichtig mams hand en maak haar vingers los van de parels.

‘Straks trek je je ketting nog stuk,’ zeg ik. ‘Mam, probeer alsje-blijft niet zo te tobben.’

‘Kom op, Jane.’ Janice pakt sussend mams arm. ‘Laten we gaan zitten, een hapje eten. Het is hier koffiedrinken tot je niet meer kan, weet je,’ vervolgt ze terwijl ze weglopen. ‘Ze komen met een pot langs en vullen je kop bij wanneer je maar wilt! Onbeperkt! Wat een goed systeem. Stukken beter dan al die lattes en grandaccino’s...’

Terwijl mam en zij in het restaurant verdwijnen, pak ik Minnies hand en loop door naar de achteruitgang van het wegrestaurant. Zodra ik de buitenlucht in stap, voel ik me beter, ondanks de verzengende zon. Ik moest even weg. Iedereen is zo gespannen en prikkelbaar. Wat ik eigenlijk zou willen, is er met Suze voor gaan zitten en eens echt praten, maar dat lukt niet met Alicia erbij...

Ooh, moet je zien.

Ik blijf als aan de grond genageld staan. Niet vanwege de ‘kinderboerderij’, die uit drie mottige geiten in een hok bestaat, maar vanwege een bord met het opschrift BRADERIE. Misschien moet ik

iets gaan kopen om mezelf op te monteren. Mezelf oppeppen en tegelijk de plaatselijke economie steunen. Ja. Dat ga ik doen.

Er staan een stuk of vijf kramen met handwerk, kleding en sier-voorwerpen. Ik zie een magere meid op hooggehakte suède laarzen een mandje volgooien met kettingen terwijl ze naar de man in de kraam kraait: ‘Geweldig! Ik ben in één keer klaar met mijn kerstinkopen!’

Als ik dichterbij kom, schrik ik van een grijs oud vrouwtje dat opeens vanachter een kraam opduikt. Haar gezicht is zo bruin en gerimpeld dat het van stokoud, generfd hout zou kunnen zijn, of van handgeklopt leer. Ze heeft een cowboyhoed op met een koord onder de kin, ze mist een tand en haar geruite rok ziet eruit alsof hij honderd jaar oud is.

‘Ben je met vakantie?’ vraagt ze terwijl ik leren tassen begin te bekijken.

‘Zoiets... Of nee, niet echt,’ zeg ik eerlijk. ‘Ik ben op reis. We zoeken iemand, eigenlijk. We proberen hem op te sporen.’

‘Een klopjacht.’ Ze knikt alsof het heel normaal is. ‘Mijn opa was premiejager.’

Premiejager? Ik heb nog nooit zoiets cools gehoord. Stel je voor dat je premiejager bent! Ik zie prompt een visitekaartje voor me, misschien met een cowboyhoedje in de hoek.

REBECCA BRANDON

PREMIJAGER

‘Ik zal ook wel een soort premiejager zijn,’ flap ik er nonchalant uit. ‘U weet wel. In zekere zin.’

Wat ergens wel waar is. Ik jaag tenslotte op mensen, nietwaar? Nou, dan ben ik toch ook een soort premiejager? ‘Dus, hebt u tips voor me?’ vraag ik.

‘O, genoeg,’ zegt ze met haar krassende stem. ‘Mijn opa zei altijd: jaag ze niet op, maar haal ze binnen.’

“Jaag ze niet op, maar haal ze binnen?” zeg ik haar na. ‘Wat houdt dat in?’

‘Dat houdt in dat je slim moet zijn. Niet achter een bewegend doelwit aan gaan rennen. Zoek de vrienden. Zoek de familie.’ Op eens tovert ze een diepbruin leren buidelkje tevoorschijn. ‘Ik heb hier een mooie holster voor u, dame. Handgestikt.’

Een holster?

Een holster, zoals... voor een pistool?

‘O,’ zeg ik verbouwereerd. ‘Aha! Een holster. Wauw. Dat is, eh... schitterend. Het enige kleine bezwaar is...’ ik kuch gegeneerd ‘... dat ik geen pistool heb.’

‘Heb jij geneens een pistool?’ Ze lijkt er steil van achterover te slaan.

Nu voel ik me echt een suffe muts. Ik heb zelfs nog nooit een pistool in mijn handen gehad, laat staan dat ik er een zou willen hebben, maar misschien moet ik er meer voor openstaan. Ik bedoel, zo gaat dat hier in het Wilde Westen, toch? Je hebt je hoed, je hebt je laarzen, je hebt je pistool. Waarschijnlijk lopen de meiden hier tijdens het flaneren elkaars wapens te taxeren zoals ik naar Hermès-tassen kijk.

‘Op dit moment even niet,’ verduidelijk ik. ‘Niet echt bij me. Maar zodra ik er weer een heb, kom ik een holster kopen.’

Ik loop weg en vraag me af of ik niet even snel schietlessen moet nemen, een wapenvergunning halen en een Gluck kopen. Of is het een Glock? Of een Smith and Wie-ook-alweer. Ik weet niet eens wat het coolste wapen is. Er zou een vuurwapen-*Vogue* moeten zijn.

Ik kom bij de volgende kraam, waar de magere meid haar tweede mand staat vol te laden.

Ze kijkt naar me op. ‘Hé,’ zegt ze vriendelijk. ‘Die sjaals gaan voor de helft weg.’

‘Sommige zijn wel vijfenzeventig procent afgeprijsd,’ bemoeit de kraamhoudster zich ermee. Ze heeft een grijzende vlecht met linten

eromheen gewonden, wat er fantastisch uitziet. ‘Ik ben een beetje aan het opruimen.’

‘Wauw.’ Ik pak een sjaal en schud hem open. Hij is van superzachte wol, met prachtige geborduurde vogels erop, en het is een koopje.

‘Ik koop er twee voor mijn moeder en twee voor mezelf,’ zegt de magere meid op een toon alsof ze me al jaren kent. ‘En moet je die ceintuurs zien.’ Ze gebaart naar een andere kraam. ‘Ik heb zoiets van, je hebt nooit genoeg ceintuurs, zeg maar.’

‘Zeker weten,’ beaam ik. ‘Ceintuurs zijn heel belangrijk.’

‘Ja toch?’ Ze knikt enthousiast en richt zich tot de kraamhoudster. ‘Mag ik nog een mandje? En kan ik met een creditcard betalen?’

Terwijl de kraamhoudster haar betaalautomaat pakt, bekijk ik nog een paar sjaals, maar het is gek: misschien ben ik niet in een sjaalstemming of zo, want hoewel ik kan zien hoe schitterend ze zijn, heb ik geen zin om ze te kopen. Alsof ik naar een trolley met verrukkelijke desserts kijk, maar geen trek meer heb.

Ik loop dus maar naar de ceintuurkraam en bekijk het aanbod.

Ik bedoel, ze zijn echt mooi gemaakt. Ze hebben lekker zware gespen en de kleuren zijn goed. Ik heb er niets op aan te merken. Ik heb alleen geen zin om ze te kopen. Ik word zelfs een beetje misselijk als ik eraan denk. Wat merkwaardig is.

De magere meid heeft vijf manden met spullen op een rij gezet en rommelt in haar Michael Kors-tas. ‘Ik wist zeker dat er nog wat op die creditcard stond,’ zegt ze toberig. ‘Ik heb er nog wel een... O, shit!’ Ze laat haar tas vallen en bukt zich om de inhoud bij elkaar te rapen. Net als ik haar wil helpen, hoor ik mijn naam.

‘Bex!’ Ik kijk om en zie Suze in de achterdeur van het restaurant staan. ‘Het eten is er...’ Ze breekt haar zin af en laat haar blik over de rij van vijf mandjes glijden. ‘O, dacht ik het niet? Je bent aan het shoppen. Hoe kan het ook anders?’

Ze klinkt zo afkeurend dat ik het bloed naar mijn wangen voel stijgen, maar ik beantwoord haar blik zwijgend. Het heeft geen zin

om iets te zeggen. Wie een hond wil slaan, kan altijd wel een stok vinden. Suze draait zich om en loopt weer naar binnen en ik laat mijn ingehouden adem ontsnappen.

‘Kom op, Minnie.’ Ik probeer luchtig te klinken. ‘We moesten maar eens gaan ontbijten. Je krijgt zelfs een milkshake.’

‘Mikkejee!’ juicht Minnie. ‘Van een koe,’ legt ze me uit. ‘Een chocokoe?’

‘Nee, het is een aardbeienkoe vandaag,’ zeg ik, en ik kietel haar onder haar kin.

Oké. Ik weet wel dat we Minnie een keer moeten uitleggen hoe het met die koeien zit, maar ik kan het nog niet over mijn hart verkrijgen. Het is zo aandoenlijk. Ze denkt echt dat er choco-, vanille- en aardbeienkoeien zijn.

‘Een echte aardbeienmulkoe,’ hoor ik Luke zeggen, en als ik opkijk, zie ik hem naar buiten komen. ‘Het eten staat klaar.’ Hij geeft me een knipoog.

‘Dank je. We komen eraan.’

‘Zwieren?’ vraagt Minnie met een hoopvol gezichtje, en Luke schiet in de lach.

‘Kom op dan maar, scheetje.’

We lopen een paar minuten rond, Minnie tussen ons in heen en weer zwaaiend.

‘Hoe staat het ermee?’ vraagt Luke me over Minnies hoofd heen. ‘Je was zo stil in de camper.’

‘O,’ zeg ik, van de wijs gebracht door het feit dat hij het zelfs maar heeft opgemerkt. ‘Tja, ik zat gewoon, nou ja. Te denken.’

Het is niet helemaal waar. Ik ben stil omdat ik niemand heb om mee te praten. Suze en Alicia hebben genoeg aan elkaar; mam en Janice hebben genoeg aan elkaar. Ik heb alleen Minnie, maar die zat *Enchanted* te kijken en was niet los te weken van haar iPad.

Ik bedoel, ik heb mijn best wel gedaan. Toen we uit Los Angeles vertrokken, ben ik bij Suze gaan zitten, maar toen ik haar een knuffel wilde geven, verstijfde ze en keek de andere kant op. Ik voelde

me zo stom dat ik maar snel naar mijn eigen stoel terug vluchtte en deed alsof ik geboeid naar het uitzicht keek.

Maar daar wil ik nu niet over beginnen. Ik ga Luke niet met mijn problemen opzadelen. Hij is mijn held; het minste wat ik terug kan doen, is hem niet lastigvallen met mijn stomme zorgen. Ik stel me waardig en discreet op, zoals het een echtgenote betaamt. ‘Dank je wel dat je met ons mee bent gegaan,’ zeg ik. ‘Dank je wel dat je dit doet. Ik weet dat je het ontzettend druk hebt.’

‘Ik was niet van plan jou alleen met Suze de woestijn in te laten rijden,’ zegt hij met een lach.

Die overhaaste tocht naar Las Vegas was Suzes idee; Alicia en zij waren ervan overtuigd dat ze Bryce snel zouden kunnen opsporen. Maar dat is ze nog niet gelukt, en nu zijn we halverwege. Zonder hotelreservering of plan of wat dan ook...

Ik bedoel, neem maar van mij aan dat ik er helemaal vóór ben om overhaast op stap te gaan, maar zelfs ik kan wel zien dat dit allemaal een beetje maf is. Alleen wil ik niet degene zijn die het zegt, want dan bijt Suze mijn kop eraf. Bij de gedachte aan Suze word ik weer overweldigd door verdriet, en opeens kan ik het niet meer binnenhouden. Ik zal me een andere keer waardig en discreet moeten opstellen.

‘Luke, ik denk dat ik haar kwijtraak,’ gooi ik eruit. ‘Ze kijkt niet meer naar me, zegt niets meer tegen me...’

‘Wie, Suze?’ Lukes gezicht betreft even. ‘Dat was me al opgevallen.’

‘Ik mag Suze niet kwijtraken,’ zeg ik beverig. ‘Dat mag niet. Ze is mijn drie-uur-’s nachts-vriendin!’

‘Je wát?’ zegt Luke niet-begrijpend.

‘Je weet wel. De vriendin die je om drie uur ’s nachts mag bel-len als er iets met je is, en die dan meteen komt, geen punt. Zoals Janice mams drie-uur-’s nachts-vriendin is, en Gary jouw drie-uur-’s-nachts-vriend...’

‘Oké, ik snap het,’ zegt Luke knikkend.